

RÄTTSLIGT STÄLLNINGSTAGANDE

Tillämpningen av den s.k. diskretionära klausulen
i artikel 17.1 i Dublinförordningen

RS/005/2021

Fastställelsebeslut: RA/031/2021			Version 1.0
Beslutsdatum: 2021-02-18			
Gäller för: hela myndigheten			
Gäller från och med: 2021-02-18			
Datum för revidering	Version	Avsnitt som reviderats	Beslutsbeteckning
ange datum	nummer	inhåll	XX/XXX/XXXX
ange datum	nummer	inhåll	XX/XXX/XXXX

Fakta om rättsliga ställningstaganden

Rättsliga ställningstaganden utgör Migrationsverkets uttalanden om hur en författning bör tolkas och är styrande för myndighetens medarbetare. De beslutas av chefen för rättsavdelningen.

Rättsliga ställningstaganden förs in i en särskild dokumentserie, RS-serie. Dokumentserien är gemensam för hela myndigheten. Beslut om fastställande, ändringar och upphävande av ett rättsligt ställningstagande förs in i beslutsdokumentserien för chefen för rättsavdelningen.

Innehållsförteckning

Fakta om rättsliga ställningstaganden	1
Sammanfattning	3
1. Syfte och bakgrund	4
2. Gällande rätt.....	4
Lagstiftning	4
Praxis	5
EU praxis	5
Nationell praxis	7
3. Rättslig bedömning	9
Uppehållsrätt	10
Familjeskäl	10
Humanitära överväganden	10

Sammanfattning

Alla medlemsstater är i enlighet med artikel 3.2 i Dublinförordningen skyldiga att stoppa överföringar till en annan medlemsstat när det bedöms finnas systematiska brister i den mottagandestatens asylförfarande.

För det fall det finns sådana systematiska brister i en mottagande medlemsstat som skulle innebära att den överförda personen riskerar omänsklig och förnedrande behandling i den mening som avses i EU-stadgan, finns en skyldighet för den stat som har att fastställa ansvaret att undersöka om någon annan medlemsstat är ansvarig utifrån kriterierna i Dublinförordningen. Om detta inte är möjligt ska medlemsstaten där den sökande befinner sig pröva ansökan om internationellt skydd.

Det framgår inte av artikel 17.1 i vilka fall ett avsteg från Dublinförordningens ansvarskriterier kan eller får göras. Varje medlemsstat har att följa gällande europeisk och nationell praxis. Utöver detta har varje medlemsstat en möjlighet att underlåta tillämpningen av Dublinförordningens överföringsbestämmelser om staten finner det vara påkallat. En individuell bedömning ska ske i varje enskilt ärende.

Av rättspraxis kan dock sammanfattningsvis utläsas att artikel 17.1 kan tillämpas i ärenden som rör familjesammanhållning, dvs. utöver förordningens bindande familjesammanhållningsbestämmelser samt andra ömmande fall där det kan anses vara humanitärt stötande att en överföring sker.

Detta betyder även att det som nämns i detta rättsliga ställningstagande inte är en uttömmande uppräkningslista i vilka fall ett avsteg kan eller bör göras. Det kan alltså finnas fall utöver de exempel som framkommer av rättspraxis i vilka en prövning av skälen bör ske i Sverige.

Avseende skäl av humanitär art blir det ofta en fråga om att göra en sammanvägd bedömning av flera olika omständigheter rörande den sökandes personliga förhållanden. Det kan förekomma personliga omständigheter som sammantagna, men kanske inte var för sig, medför att en överföring inte bör ske.

Med beaktande av principen om barnets bästa (se 1 kap. 10 § utlänningslagen samt artikel 6 i Dublinförordningen) ska i fall som rör barn särskilt beaktas vad hänsynen till barnets hälsa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver. Det är viktigt att betona att detta innebär att det finns ett större utrymme för att avstå från förordningens ansvarskriterier när det gäller barn, särskilt barn utan vårdnadshavare.

En överföring ska inte heller ske i de fall den sökande har uppehållsrätt i Sverige.

De principer som anges i ställningstagandet angående tillämpningen av artikel 17.1 i Dublinförordningen gäller all handläggning av ärenden i enlighet med Dublinförordningen.

Här kan noteras att Migrationsverket också av effektivitetsskäl kan välja att pröva ärenden mot hemlandet istället för att inleda ett förfarande i enlighet med Dublinförordningen. (Jfr 3 § i myndighetsförordningen (2007:515) vilken bl.a. anger att myndigheten bör hushålla väl med statens medel).

1. Syfte och bakgrund

Den 1 januari 2014 trädde Dublinförordningen i kraft, Rådets och Europaparlamentets förordning (EU) nr 604/2013.

I detta rättsliga ställningstagande berörs frågan om handläggningen av ärenden där överföring till en annan medlemsstat inte kan ske enligt Dublinförordningen på grund av systematiska brister i den medlemsstaten. Därtill ges vägledning för tillämpningen av den s.k. diskretionära klausulen, artikel 17.1 Dublinförordningen.

2. Gällande rätt

Lagstiftning

I artikel 3.1 i Dublinförordningen anges att medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare till någon medlemsstat antingen vid gränsen eller inom medlemsstatens territorium.

Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig. Av artikel 3.2 i förordningen framgår att den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa ansvarig medlemsstat ska fortsätta att undersöka de kriterier som anges i kapitel III för att fastställa huruvida en annan medlemsstat kan utses som ansvarig om det är omöjligt att överföra en sökande till den medlemsstat som ursprungligen utsetts som ansvarig på grund av att det finns välgrundade skäl att anta att det finns systematiska brister i asylförfarandet och i mottagningsvillkoren, vilket medför en risk för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Om överföringen i enlighet med denna punkt inte kan göras till någon medlemsstat som utsetts på grundval av kriterierna i kapitel III eller till den medlemsstat där ansökan först lämnades in, ska den medlemsstat som genomför förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig medlemsstat pröva ansökan istället. Enligt artikel 17.1 i Dublinförordningen får varje medlemsstat pröva en asylansökan som lämnas in av en tredjelandsmedborgare, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning. I så fall blir denna medlemsstat ansvarig i förordningens mening och skall överta de skyldigheter som följer av detta ansvar.

Praxis

Den rättspraxis som finns på området avser artikel 3.2 i förordning (EG) nr 343/2003. Artikel 3.2 är oförändrad till sitt innehåll och återfinns numera som artikel 17.1 i Dublinförordningen. Den rättspraxis som finns gällande artikel 3.2 i förordning (EG) nr 343/2003 (tidigare Dublinförordning) är därmed i stora delar tillämplig även när det gäller bedömningen av artikel 17.1 i Dublinförordningen. Den europeiska praxis som rör tillämpningen av suveränitetsklausulen vid systematiska brister i en annan medlemsstat har införlivats i Dublinförordningen.

EU praxis

EU-domstolen har i en dom den 21 december 2011 (N.S. m.fl. mot Storbritannien och Irland, mål nr C-411/10 och C-493-10) svarat på en begäran om förhandsbesked i mål som rörde en asylsökande i Storbritannien och fem asylsökande i Irland som alla hade varit i Grekland tidigare.

Domstolen uttalade i domen att det ska presumeras att den behandling som asylsökande erhåller i varje medlemsstat överensstämmer med kraven i EU stadgan, Genèvekonventionen och Europakonventionen. Unionsrätten utgör dock ett hinder för att tillämpa en icke motbevisbar presumption om att den ansvariga medlemsstaten respekterar EU:s grundläggande rättigheter. Det är därför viktigt att den sökande ges en möjlighet att motbevisa presumptionen. Mindre åsidosättanden av enskilda bestämmelser i mottagande-, skyddsgrunds- eller asylprocedurdirektiven är i sig inte tillräckliga för att hindra alla överföringar av asylsökande till den behöriga medlemsstaten.

Domstolen sade även att medlemsstaterna enligt artikel 4 i EU:s rättighetsstadga inte får överföra asylsökande när medlemsstaterna känner till allvarliga och klarlagda systembrister i asyلفörfarandet och mottagnings-villkoren för asylsökande i den aktuella medlemsstaten. Det ska vara klarlagt att den asylsökande löper en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i Europakonventionen. Med förbehåll för den möjlighet att själv pröva ansökan enligt artikel 3.2 i förordningen (EG) 343/2003 (tidigare Dublinförordning), innebär det faktum att det är omöjligt att överföra en asylsökande till en annan medlemsstat, att den överförande medlemsstaten blir skyldig att fortsätta prövningen av kriterierna i nämnda kapitel, för att avgöra om det utifrån något av de senare kriterierna är möjligt att fastställa en annan medlemsstat som ansvarig. Det är dock viktigt att den medlemsstat där asylsökanden befinner sig ser till att inte förvärpa kränkningen av den asylsökandes grundläggande rättigheter genom ett Dublinförfarande som tar orimligt lång tid. Vid behov ankommer det på medlemsstaten att i stället själv pröva ansökan.

EU-domstolen har i en dom av den 14 november 2013 i mål C-4/2011 (Förbundsrepubliken Tyskland mot K. Puid) besvarat en fråga från Verwaltungsgerichtshof i Tyskland om huruvida en asylsökande vid en nationell domstol får åberopa att den medlemsstat där han eller hon har gett in en asylansökan är skyldig att pröva ansökan, på grundval av artikel 3.2 i förordningen (EG) 343/2003 (tidigare Dublinförordning), när förhållandena i den medlemsstat som enligt kriterierna i förordningen fastställs som ansvarig för prövningen av ansökan är sådana att de äventyrar den asylsökandes grundläggande rättigheter.

Domstolen hänvisar inledningsvis till N.S.-domens principer om att fastställa nästa medlemsstat men konstaterar att enbart det förhållandet att en asylsökande inte får överföras till den medlemsstat som först fastställts som ansvarig inte innebär att denna medlemsstat blir skyldig att själv pröva asylansökan på grundval av artikel 3.2 i förordningen.

EU-domstolen har i dom C-578/16, C.K. and others, från den 16 februari 2017 funnit att artikel 17.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 ska tolkas så, att frågan om en medlemsstats tillämpning av ”klausulen om diskretionär bedömning” inte enbart omfattas av den nationella lagstiftningen och den tolkning av lagstiftningen som författningsdomstolen i den medlemsstaten gör, utan det är en fråga om tolkning av unionsrätten i den mening som avses i artikel 267 FEUF.

Vidare fann domstolen att även när det inte finns några allvarliga skäl att anta att det föreligger systematiska brister i den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan, får en överföring av en asylsökande inom ramen för Dublinförordningen endast genomföras under sådana förhållanden där det framgår att överföringen inte medför någon verklig och konstaterad risk för att den berörda personen utsätts för omänsklig och förnedrande behandling. För det fall överföringen gäller en asylsökande som lider av en särskilt allvarlig psykisk eller fysisk sjukdom medför en verklig och konstaterad risk för en avsevärd och irreversibel försämring av den berörda personens hälsotillstånd, utgör överföringen en omänsklig och förnedrande behandling i den mening som avses i denna artikel. Det ankommer på myndigheterna i den överförande medlemsstaten och i förekommande fall på domstolarna i den staten, att undanröja varje allvarligt tvivel angående överföringens inverkan på den berörda personens hälsotillstånd genom att vidta nödvändiga försiktighetsåtgärder för att överföringen ska äga rum under förhållanden som på ett lämpligt sätt och i tillräcklig mån garanterar den aktuella personens hälsotillstånd. För det fall vidtagandet av nämnda försiktighetsåtgärder, med hänsyn till den asylsökandes särskilt allvarliga hälsotillstånd, inte utgör en tillräcklig åtgärd för att garantera att överföringen inte medför en verklig risk för en avsevärd och irreversibel försämring av vederbörandes hälsotillstånd, ankommer det på myndigheterna i den berörda medlemsstaten att skjuta upp överföringen av den berörda personen under den tid som dennes tillstånd inte medger en sådan överföring. Om det skulle visa sig att den asylsökandes hälsotillstånd inte förväntas förbättras på kort sikt, eller om uppskjutandet under en lång tid av förfarandet riskerar att förvärra den berörda personens tillstånd, kan den anmodande medlemsstaten välja att själv pröva vederbörandes ansökan med tillämpning av ”klausulen om diskretionär bedömning” i artikel 17.1 i förordning nr 604/2013.

Nationell praxis

Inledningsvis bör vid tolkningen av Migrationsöverdomstolens praxis noteras att samma vikt inte kan läggas vid ett äldre avgörande som ett nyare för det fall de behandlar samma fråga. Rättstillämpningen är ständigt i utveckling.

Migrationsöverdomstolen har i ett antal mål kommit fram till att utrymmet att frånga Dublinförordningens ansvarskriterier är mycket begränsat.

I MIG 2007:8 angav Migrationsöverdomstolen att undantag från (den då gällande) Dublinkonventionens ansvarighetskriterier endast kan ske när det föreligger starka humanitära skäl. Domstolen uttalade att för att inte syftet med Dublinkonventionen skall motverkas är det av avgörande betydelse att undantag från konventionens ansvarighetsregler endast görs om det finns särskilda skäl. Vidare får utrymmet att underlåta tillämpning av konventionen av humanitära skäl anses som synnerligen begränsat.

Den asylsökande hade anfört att hon inte ville återvända till Danmark på grund av rädsla för sin make, som hade misshandlat och hotat henne och dottern samt på grund av rädsla för att sändas till Kosovo. Hon hade även åberopat hänsynen till barnets bästa och att hon på grund av sin situation led av psykisk ohälsa, vilket bl.a. hade påverkat hennes föräldraskap. Detta räckte inte för att hon skulle få sin asylansökan prövad i Sverige.

I MIG 2007:32 uttalade Migrationsöverdomstolen att artikel 3.2 kan användas om det skulle framstå som humanitärt stötande att överföra en person till den ansvariga medlemsstaten. Endast det förhållandet att en person skulle kunna beviljas uppehållstillstånd med stöd av nationella bestämmelser om anknytning eller synnerligen ömmande omständigheter var inte tillräckligt. Målet handlade om en man som åberopade anknytning till hustru och barn i Sverige.

I MIG 2010:18 behandlades frågan om undantag från tillämpningen av Dublinförordningen på grund av rätt till respekt för privat- och familjelivet enligt artikel 8 i Europakonventionen. Domstolen kom fram till att prövningen av en persons asylansökan skulle ske i Sverige, med stöd av artikel 3.2 i Dublinförordningen, trots att Tyskland var ansvarig för prövningen. Familjen hade i det fallet genom sitt eget agerande försatt sig i en sådan situation att deras asylansökningar vid en verkställighet skulle kunna komma att prövas av myndigheterna i olika EU-stater. Familjen hade inte fått sina asylansökningar prövade i någon medlemsstat vid tidpunkten för Migrationsöverdomstolens dom. Av domen framgår att splittringen som sådan inte var tillräcklig för att det skulle föreligga en kränkning av artikel 8. För att det skulle vara en kränkning krävs det dessutom att intresset att förebygga oordning när det gäller tillämpningen av Dublinförordningen väger tyngre än konsekvenserna för familjen, dvs. om det är proportionerligt. Domstolen ansåg att det just i det aktuella målet var viktigt att familjen fick en samlad prövning av asylskälen, vilket bara var möjligt vid en prövning i Sverige.

I Migrationsöverdomstolens dom av den 6 december, MIG 2012:20, uttalade domstolen att Dublinförordningens övergripande mål och bakomliggande syften är att tillämpningen av förordningen ska säkerställa att asylsökande inom EU snabbt får tillgång till asylförfarandet i någon av medlemsstaterna genom att det på ett tydligt och praktiskt sätt går att fastställa vilken stat som ska pröva en asylansökan.

Ofta förekommande och omotiverade avsteg från tillämpningen av förordningens ansvarighetskriterier kan förväntas bringa viss oreda i systemet och även minska förutsebarheten i dess tillämpning. Det senare skulle vara till nackdel inte bara för de berörda staterna utan även för de berörda enskilda personerna.

Migrationsöverdomstolen fann i dom av den 10 april 2013, MIG 2013:18, att om en utlänning har uppehållsrätt i Sverige skulle verkställighet av ett beslut om överföring enligt Dublinförordningen innebära att utlänningen inte kan utöva denna rätt som grundas på rörlighetsdirektivet. De bestämmelser som reglerar möjligheterna att avvisa eller utvisa en utlänning med uppehållsrätt enligt 8 kap. 3 § och 7 a § utlänningslagen måste därför enligt 1 kap. 9 § gälla också för överföring enligt Dublinförordningen. Migrationsöverdomstolen konstaterade att det inte kan komma i fråga att verkställa ett beslut om överföring så länge som utlänningen har uppehållsrätt i Sverige om det inte föreligger sådan situation som avses i 8 kap 7 a § utlänningslagen (dvs. allmän ordning och säkerhet).

I Migrationsöverdomstolens dom av den 9 december 2013, MIG 2013:23, hade domstolen att ta ställning till om en överföring av en syrisk familj till Italien skulle innebära ett brott mot artikel 3 i Europakonventionen och motsvarande bestämmelse i EU-stadgan. Vidare hade domstolen att ta ställning till om överföringen av familjen skulle innebära en inskränkning av familjens rätt till familjeliv enligt artikel 8 i Europakonventionen.

Målet gällde en syrisk kvinna och hennes barn som beviljats Schengenviseringar av italienska myndigheter som möjliggjort deras inresa till det gemensamma territoriet. I förevarande fall hade Migrationsdomstolen i Stockholm återförvisat ärendet till Migrationsverket och ålagt verket att inhämta garantier från italienska myndigheter innan överföring om att familjen inte skulle riskera vidaresändning till Syrien. Efter att Italiens ansvar för prövningen av familjens asylansökningar fastslagits sökte kvinnans make asyl i Sverige. Han gavs möjlighet att samtycka till att få sin ansökan om asyl prövad i Italien tillsammans med resten av sin familj. Inget samtycke lämnades in av familjen.

Migrationsöverdomstolen fann att Migrationsverket inte kunde åläggas en skyldighet att inhämta garantier från andra medlemsstater inför varje överföring. En sådan utredningsskyldighet skulle motverka Dublinförordningens syfte att snabbt fastställa en ansvarig medlemsstat för prövningen av en asylansökan och skulle i förlängningen innebära att Sverige inte skulle leva upp till sina förpliktelser enligt Dublinförordningen. Vidare fann domstolen att en överföring till Italien inte skulle strida mot bestämmelserna i artikel 3 i Europakonventionen, motsvarande bestämmelse i EU-stadgan eller 12 kapitlet i utlänningslagen.

Domstolen ansåg däremot att den kränkning av rätten till familjeliv vid en överföring av familjen skulle vara oproportionerligt i förhållandet syftet med att upprätthålla principerna i Dublinförordningen. Sverige borde därför ha påtagit sig prövningen av ansvaret för makens asylansökan i enlighet med artikel 3.2 i förordningen (EG) 343/2003 (tidigare Dublinförordning).

3. Rättslig bedömning

Utgångspunkten är att de ärenden där Dublinförordningen är tillämplig ska handläggas i enlighet med förordningens bestämmelser och ofta förekommande och omotiverade avsteg från tillämpningen av förordningen bör därför inte ske.

Det kan konstateras att N.S.-domens principer har införlivats i Dublinförordningen. Vid risk för brott mot artikel 4 i EU-stadgan föreligger en skyldighet för Sverige att pröva ansökan om internationellt skydd i enlighet med artikel 3.2 i Dublinförordningen (EU) 604/2013. Om fastställandet av nästa medlemsstats ansvar i enlighet med denna artikel drar ut så långt på tiden att den sökande hamnar i kläm bör dock artikel 17.1 tillämpas och den sökande få sin ansökan om asyl prövad i Sverige.

Vad gäller tillämpningen av artikel 17.1 i Dublinförordningen kan inledningsvis nämnas att det som anges i detta rättsliga ställningstagande gäller all handläggning av ärenden i enlighet med Dublinförordningen. Detta innebär att artikel 17.1 även är tillämplig på beslut om överföring som vunnit laga kraft.

Dublinförordningens undantagsregel i artikel 17.1 är statssuverän och därför inte beroende av enskilds ansökan eller överklagande för att kunna tillämpas. Bestämmelsen innehåller ingen tidsbegränsning. Bestämmelsen kan inte tillämpas när den berörde inte finns kvar i landet.

I egenskap av så kallad diskretionär klausul framgår inte av artikel 17.1 under vilka specifika omständigheter en medlemsstat kan påta sig ansvaret för prövningen av en ansökan om internationellt skydd. Varje medlemsstat har att följa gällande europeisk och nationell praxis. Av rättspraxis kan sammanfattningsvis utläsas att artikel 17.1 kan tillämpas för vissa fall av familjesammanhållning samt andra ömmande fall där det kan anses vara humanitärt stötande att en överföring sker.

Utöver detta har varje medlemsstat en möjlighet att underlåta tillämpningen av Dublinförordningens överföringsbestämmelser om den staten finner det vara påkallat. En individuell bedömning av om överföringen ska ske i varje enskilt ärende bör därför göras. Detta betyder att det som nämns i detta rättsliga ställningstagande inte är en uttömmande uppräkningslista av i vilka fall ett avsteg kan eller bör göras.

Det bör i sammanhanget noteras att det enligt dom C-4/2011 inte föreligger någon subjektiv rättighet för den enskilde att åberopa suveränitetsklausulen i överklagande vilket innebär att det inte föreligger någon skyldighet för medlemsstaten att pröva en ansökan om internationellt skydd.

Det är således upp till den aktuella medlemsstaten att avgöra om och när den diskretionära klausulen ska användas.

Uppehållsrätt

Som Migrationsöverdomstolen konstaterade i MIG 2013:18 får en överföring enligt Dublinförordningen inte ske i de fall den sökande har uppehållsrätt i landet.

Familjeskäl

I Dublinförordningen finns det i artikel 8-11 bestämmelser om familjesammanhållning. Därtill finns i artikel 16.1 möjlighet, att under vissa förutsättningar, att sammanföra personer i beroendeställning. Utöver dessa kan det finnas anledning att i enlighet med principen om familjens enhet (respekt för privat- och familjelivet enligt artikel 8 i Europakonventionen) pröva ett ärende i Sverige trots att annan medlemsstat är ansvarig för prövningen. Här kan ledning fås i MIG 2010:18 och MIG 2013:23. En viktig omständighet i dessa mål var att familjemedlemmarna inte hade fått sina asylansökningar prövade i någon medlemsstat vid tidpunkten för domen. Prövningen av asylskälen skulle därför kunna komma att ske i olika länder. En detalj i MIG 2010:18 var att familjen genom sitt eget agerande hade försatt sig i en sådan situation att deras asylansökningar kunde komma att prövas av myndigheterna i olika EU-stater.

Domstolen fann vid en proportionalitetsbedömning att intresset av att förebygga oordning när det gäller tillämpningen av Dublinförordningen inte vägde tyngre än den börda som överföringen skulle innebära för den sökande och hans familj. I en bedömning enligt ovan bör hänsyn tas till familjemedlemmarnas ärendestatus i Sverige eller andra medlemsstater och om deras ansökningar om asyl redan har prövats i någon medlemsstat.

Humanitära överväganden

Vad avser humanitära överväganden bör, som tidigare angetts, ett undantag från Dublinförordningens ansvarighetskriterier ske när det framstår som humanitärt stötande att överföra personen till den mottagande staten. I normalfallet är fysisk eller psykisk ohälsa inte alltid i sig tillräckligt för att underlätta tillämpningen av Dublinförordningens överföringsbestämmelser. Däremot kan det faktum att ohälsan kan komma att förvärras av en överföring till ansvarig medlemsstat vara en bidragande orsak till att asylansökan bör prövas i Sverige. Om den sökande inte har fått sin ansökan om asyl prövad i den ansvariga medlemsstaten kan detta vara en av omständigheterna som vid en sammantagen bedömning bidrar till att den sökande kan få sin ansökan prövad i Sverige.

Det är alltid upp till Migrationsverket att i varje enskilt fall och utifrån de individuella omständigheterna avgöra om en person ska överföras till en annan medlemsstat eller om prövningen istället bör ske i Sverige. Det blir ofta en fråga om att göra en sammanvägd bedömning av flera olika omständigheter rörande den sökandes personliga förhållanden och situation.

Det kan i enskilda ömmande undantagsfall förekomma personliga omständigheter som kanske inte var för sig, men sammantagna, medför att en överföring framstår som orimlig.

Eftersom en individuell och samlad bedömning alltid måste ske i det enskilda fallet, kan det inte uttömmande anges vilka omständigheter som kan ligga till grund för ett avsteg från Dublinförordningens ansvarskriterier.

Med beaktande av principen om barnets bästa (se 1 kap. 10 § utlänningslagen samt artikel 6 i Dublinförordningen) ska i fall som rör barn särskilt beaktas vad hänsynen till barnets hälsa och utveckling samt barnets bästa i övrigt kräver. Detta innebär att det finns ett större utrymme för att avstå från förordningens ansvarskriterier när det gäller barn, särskilt vad gäller barn utan vårdnadshavare.